

splendida istorie a Neamului acestuia de valahi, a acestui neam de voinici și de harnice Ilene Cosinzene.

Și apoi cei câțiva bătrâni cari căutau a merge cât mai drept și cât mai în tact cu toată dragostea pulsând cu mâna întinsă spre Regele tuturor Românilor, nu înduioșea, ci planta zâmbete de mândrie în inimile svăcninde și pe buze.

A fost o zi de triumf pe care cei cari au văzut-o nu o vor putea uita degrabă.

Horia, Cloșca și Crișan au fost mândri acolo unde sunt de urmașii lor.

Voalul de primăvară pe obrazul SIAB-ului

Ziarul local „Granița” a publicat 2 reportajii revelatorii despre halul în care este condus S. I. A. B.-ul.

Direcțiunea Societății a crezut de dator să, să rectifică datele publicate de ziarul liberal, printr'un bilanț în care se arată situația dela această societate.

În legătura cu această nemaipomenită îndrăzneală de a falsifica realitatea, ne credem în drept a desvălui adevărata situație de acolo.

Intr'adevăr, cvantumul pierderilor din bilanțul S. I. A. B.-ului, nu este cel publicat, ci cu mult mai mare, și despre acesta vom vorbi.

Ce s'a întâmplat la Adunarea Generală din Iunie 1936, zău că nu știm, dar constatăm că bilanțul a fost modificat.

Dece ?

A fost greșit întocmit ?

Și'n cazul aceasta cine-i de vină ? Desigur că numai șeful contabilității care este contabil expert și procurist și profesor de contabilitate.

Și atunci ne punem legitima întrebare: Ce fel de contabilitate a naibii pot învăța elevii domniei sale ?

Și o altă chestie: S. I. A. B.-ul face parte din bunurile publice, acționar principal fiind Statul. În această situație nu este oare un fel de cumul între calitate de șef al contabilității și cea de profesor la o școală, oricare ar fi ea ?

Și dacă este, șeful contabilității și procurist are oare autorizația ministrului respectiv de a funcționa în ambele slujbe ?

Bunătate nevoie mare!

Exploatarea pădurilor dela Vața de Jos, a fost în mâinile evreilor frații Jäger dela Satu-Mare.

Plângându-se aceștia că... așa și pedincolo, exploatarea a fost deficitară, conducătorii le-au aprobat, tampeam, o bonificație de șase sute de mii de Lei.

Pentru această largheță din banii societății ? Și cine-i vinovat ? Si vinovatul dece a fost atât de necugetat prejudiciind societatea cu suma asta. Comerțul se bazează pe risc! Antreprenorii Jäger au știut lucrul acesta, și atunci de ce totuși societatea cu deficite atât de mari, le-a făcut un dar atât de frumos. Dece atâta dragoste pentru averea unor antreprenori și nu acționari.

Dece lui Faras i s'au vândut mai multe lemne decât a avut în pădure ? Sau, poate, pentru că și ăstuia i se plătească despăgubiri astronomice ? Si cine-i vinovat ? Te pomenești că tot inginerul chimist, conducător de exploatare forestieră și retribuit cu 20 000 lei lunar !

Din cauza grevei tipografilor care persistă, suntem nevoiți a apărea în acest format miniatural. Indată ce greva va înceta, vom apărea în formatul nostru obișnuit.

INAINTE, ziar popular independent.

Director: I. Jelecuteanu. Redacția și Administrația: ARAD, Bul. Carol 63. — Telefon 11-82.

Tipografia CORVIN, Baoghy & Pichler, Arad.

Ediție extraordinară!

Anul III

24 Octombrie 1937

No. 2

CEEACE AȘTEPTAȚI

Vă va da „INAINTE”

În țara aceasta apar o mulțime de ziare, gazete și fel de fel de publicațiuni. Unele slujesc o idee și-o spun deschis. Altele afirmă că sunt independente, dar fiecare frază ce conține costă atât.

INAINTE este scris numai de tineri cari nu urmăresc nici deputăție, nici locuri în consilii de administrație; de tineri cărora cerul gurii li-e ars de adevărul pe care vor să-l rostească sau să-l scuipe în fața celor ce-l nesocotesc.

Nu ne vom sfii de nimic și pentru nimic nu ne vom lăsa cumpărați.

INAINTE nu va face nici ca acele publicațiuni cari înjură pe evrei, dar fac politica lor și-a comunismului rusesc, dar nici ca cele cari fac naționalism pentru tiraj. Noi vom vedea în sufletul tuturor mășcăricilor, tuturor farsorilor și vom descoperi trucurile tuturor prestidigitatorilor.

Poate că avem prea puțină putere pentru a rezista și a răsturna idoli crăcănați prea solid pe pedestaluri de aur, poate că glasul nostru n'are rezonanța pe care ar avea-o dacă ar fi rostit la București, dar atâta vreme cât vom dăinui, vom da cel puțin o pildă, vom deschide porțile celor ce simt ca noi, celor cari au curajul nostru și posibilități mai mari de a-l transforma în foc de trăznet purificator.

Știm că pornim, cu mâinile goale, ca să dărmăm un munte și că puținii vor fi alături de noi, dar cu atât mai mulți se vor așeza de-a curmezișul căii noastre. Și desigur că aceștia se vor alege din ceata celor mai puternici.

Poate, adică sigur, că nu-i vom putea învinge. Sunt prea mulți și puternici, iar noi prea mici și puținii. Dar avem nădejdea că și tabăra noastră se va îngroșa pe încetul și peste câțiva ani oamenii din țara aceasta se vor obișnui de frică sau convinși că așa e bine, să nu mai mintă, să nu mai înșele, să pășească în viață — în viață publică mai ales — cu cartea gândurilor deschisă, — sau de nu, să stea deoparte.

P. Selegeanu

P. S. Fiecare redactor al nostru are răspunderea celor scrise. Amintim aceasta pentru a se vedea că nu suntem legați de nici o linie de conduită impusă de altcineva decât de românismul și bunul simț al fiecăruia.

CITY LIGHTS

sau: cum își bate joc Uzina Electrică de oraș și ceva despre buna digestie a comisiei interimare arădane

Cu noul cod penal, uzina electrică arădană ar trebui judecată pentru atentat la bunele moravuri, speța: încurajarea furtului, iar pe de altă parte, pentru complicitate cu răufăcătorii (am numit toate surorile de hoți și pungăși), fapt pentru care atragem atențiunea vigilantului acestor al poliției din acest oraș.

Sunt sigur că nici un cititor (ataără de ing. Mateescu, eventual) nu face ochii mari, fiindcă bănuiește motivele părei noastre și de aceea nici unul nu va încerca să devină avocat, ci procuror sau martor al acuzării.

Vine iarna, oameni buni, și poetica lună cu ochiul de ghiată își va cam închide pleoapele, va face economie pentru anotimpurile când amorezații se vor putea plimba în noaptea fără clopoței de sloi la năsuc.

Sărmana luă!

Emoțiant, nu?

Dar, vedeți Dvoastră, totuși uzina electrică rămâne „de lemn Tân se“, cum am zice. Nu se emoționează nici cât o virgină odată pe lună. Cu toate că emoția ei (chiar și a virginei) ne-ar interesa și pe noi cetățenii pașnici și neaventuroși din Arad.

Nu-i greu de ghicit pentruce:

Dacă se ascunde luna sărmana (dupăcum i-am zis) noi sărmanii (dupăcum veți vedea) vom rămâne și mai orfani de lumină în cazul când uzina electrică nu se emoționează, (nu pe ea și nici pe felinare, că asta-i treaba cetățenilor). Pentrucă, nici pe lângă cea mai mare bunăvoința, nimeni nu poate tăgădui că uzina electrică ia orașul în bășcălie și face cu el afaceri mai bune decât cu proștii.

(Aceasta nu-i un compliment pentru oraș)

Cine-i de altă părere, să ridice mâna sus. Dar nu acum, ci după ora 7 seara (e drept că e'tunerice mai devreme dar, tot se vede ceva, așa că felinarele nu se grăbesc), — și dacă va vedea degetele mâinii ridicate, înseamnă că . . . face parte din conducerea uzinei electrice,

Păi nu m'am certat eu cu un prieten și n'am pierdut o afacere strălucită din pricina uzinei electrice? Cum?

Foarte simplu. Am trecut pe lângă prietenși pe lângă un domn serios de care depindea atacerea, ca pe lângă niște duzi din margine de șosea națională. Era dreptul lor să mă considere bătăran.

Bine, dar dacă nu i-am văzut! . . . E drept că nici ei nu mă văzuseră, dar aveam întâlnire și . . . n'am venit. Iar eu susțineam că ei au lipsit. Pânăce la urmă am căzut de acord că vina o poartă blestemata de uzină electrică. Cum era să ne vedem dacă abia mai orbecăiam să nu ne irângem găturile în spărături trotuarului?

Daa! . . . Căci uzina electrică, dupăce că luminează orașul cu opaițe ca'n bordeie pe vremea sfârșitului de război, mai are și aerul că e . . . în treabă. A spart pavajul depe trotuare, a găurit și mai ales — zice ea — a așezat cabluri.

Am întrebat, așa ca din întâmplare, cam cât țin cablurile pentru care face uzina atâta tapaj pe pavaj: — 30-40 de ani.

Așa!

Și peste „30-40 de ani“ orașul va fi spart din nou și mai ales, va plăti din nou, și și mai

ales, va plăti aceleași uzini electrice, care știu să obțină contracte și să ridice oameni din nimic.

E de invidiat comisia interimară a orașului cu drept de municipiu Arad Are o digestie minunată. Și nu i se apleacă, domnule, de atâtea porcării pe cari le înghite . . .

P.

ALBA-IULIA: 14 Octombrie 1937

Serbările trebuiau să înceapă la orele 9 dimineața, după sosirea M. S. Regelui și a suitei. Cu toate acestea, încă dela orele 6 toate drumurile cari duc în cetatea Albei-Iulii erau blocate de mase în ordine.

Rar vezi atâtea lume, atâtea fețe sănătoase, atâtea trupuri pline de inc.

Programul a început la biserică dupăce Suveranul a fost petrecut în urale entuziaste dela gară până la monumentală clădire care este Catedrala Incoronării. Iar după înălțătoarea slujbă servită de I. P. S. S. Patriarhul Miron, mitropolitul și toți vlădicii Ardealului M. S. Regele, Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba Iulia, A. S. R. Prințul de Hohenzollern și mărimile bisericești, militare și civile s'au deplasat la monument.

Monumentul se înalță măreț peste oraș în fața statuii lui Carol VI depe poarta cetății. În față, o terasă simbolizând sufletul Neamului Românesc, ține în mână cununa cuvenită martirilor, iar pe partea cealaltă Horia, Cloșca și Crișan spre cari se îndreaptă fețe de țărani români, pline de nădejde, recunoștință și admirație.

Refinem cuvintele prin cari d. ministru Vale Pop și-a încheiet discursul rostit aci:

„Sufletul tău Horia ne îndeamnă pe noi și pe însușeși și pe urmașii noștri să dăm totul, chiar hecatombe de vieți și de sânge, pentruca ceea ce Dumnezeu ne-a dat, oamenii să nu ne ia niciodată.“

VALURI . . . VALURI . . .

Ceea ce a impresionat și a imprimat nota înălțătoare zile, a fost punciul zăgăzuit de ordine al țării nimii ardeleni care a salutat pe Suveran și pe moștenitorul Tronului în cursul unei defilări de aproape trei ceasuri. Uriașele tribune erau înșesate de publicul curios să vadă defilarea țărănimii. Și nimeni n'a simțit pic de oboseală.

Impresia făcută de cel dintâi județ a fost multumitoare. Când însă a apărut Aradul. — condus de d. Dr. Ion Groza prefectul de județ — în trunte cu o admirabilă orchestră de țărani care a făcut să tresalte toate inimile, când sumanele caracteristice acestei regiuni au trecut în ritm vioiu, lumea din tribune nu și-a putut reține un spontan ropot de aplauze și o seamă de exclamațiuni admirative urmate de cele mai elogiase comentarii.

Aradul poate fi mândru.

Eram într'un loc de unde se putea vedea minunat toată defilarea. Am urmărit județ după județ, grup după grup, rând după rând și inima-mi tresălta de bucurie. Ba în vreo două rânduri, lacrimile încântării, de Neamul meu mi-au isbucnit atât de neașteptat în ochi încât cei din jurul meu mă priveau fără să înțeleagă decât mai târziu.

Buciumașii, șoimii Clujului, eleganții Hunedoarei moșii de prin diferite părți și cu diferite porturi, pe rechile tinere, curate, pline de entuziasm ale diferitelor județe ne-au răucit ochii sufletului până la Daci și ne-au trecut de dinainte cele mai înscrise icoane din

in mod personal, de către un distins intelectual al oraşului acestuia.

E vorba despre crâncena luptă pe care un ziar din Capitală îl dă pentru răsturnarea d-lui Stelian Popescu. Şi anume:

Am fost oprit pe stradă de către acest intelectual înăscut, şi întrebat de ce tineretul arădan nu ia nici un fel de atitudine împotriva campaniei de denigrare pe care „Lumea Românească” o duce, in mod atât de feroace, împotriva aceluia care reprezintă chintesenta naţionalismului şi idolul luptătorilor pentru victoria românismului in această ţară?

Am răspuns deschis: Pentrucă — intrucât mă priveşte — eu cred că bine face acel ziar dacă duce o astfel de luptă. Şi, fiindcă atunci n'am avut timp să mă explic, mai ales că am pus pe interlocutorul meu într'o situaţie penibilă, deoarece d sa credea că s'a adresat unuia care se va aprinde de revoltă alături de d-sa, cu permisiunea D Voastre, o voi face acum.

Aşadar, bine face „Lumea Românească” dacă duce astfel de campanii. Desigur că ar face mai bine dacă motorul acestui fel de luptă ar fi numai şi numai dorinţa de a răsturna pe traficantii de naţionalism, pe aceia cari sunt cei mai periculoşi speculatori ai naţiei având in vedere că se ascund tocmai acolo unde dau ei cu bombe. E adevărat că ar fi bine dacă nu Max Auschnitt care a fost lovit la speculaţii de bursă de către Stelian Popescu cu suma de aproximativ patru sute de milioane Lei, ar fi acela care a pus pe Petre Petrescu să răstoarne pe temutul său adversar financiar. Şi desigur că ne am bucura mai mult dacă cei cari vor să dărâme pe Stelian Popescu ar înţelege să fie imparţiali in politica externă; chiar dacă îi leagă ceva de d. Iunian. Dar putem trece peste toate acestea categorisindu-le la alt capitol pentru a fi deosebit judecate şi apreciate.

Ceeace credem noi, însă, că este bun in lupta lor — dela suprafaţă — e introducerea unui nou şi bun obicei de a cere celor cari fac paradă de patriotism să-şi aranjeze viaţa in consecinţă. Probabil că cei dela „Lumea Românească” n'au dreptate. Poate că Stelian Popescu este complectamente nevinovat (ceea ce i greu de crezut). Acestea sunt însă chestiuni particulare cari urmează a se clarifica între ei.

Şi dacă d. Stelian Popescu va fi mai tare, cu faţa curată adică, atunci ruşinea duşmanilor lui va fi cu atât mai mare şi se va da o lecţie cu ecou peste decenii tuturor celor cari au gustul de a se lua la hartă cu oameni de treabă.

Dacă însă toate cele scrise despre directorul „Universului” se vor dovedi a fi adevărate, cine va mai putea spune că lupta interesatilor dela „Lumea Românească” a fost zadarnică sau măcar condamabilă?

Iată dar de ce nu am găsit de cuviinţă să ne amestecăm in lupta care îl îngrijora atât de mult pe simpaticul intelectual arădan.

P.

Din cauza grevei tipografilor care persistă, suntem nevoiţi a apărea in acest format miniatural.

Indată ce greva va înceta, vom apărea in formatul nostru obişnuit.

INAINTE, ziar popular independent
Director: Ion Felecuteanu. Redacţia şi Administraţia: ARAD, Bul. Carol 63.

Telefon 11-82.

Tipografia Diecezană Arad.

Anul III 31 Octombrie 1937 No 3

Aradul așa cum este

**Impresii fugare
Ploaie de flori...
Tot ungureasca sireaca!**

Călător neostenit pe potecile vieții, m'am oprit doar o clipă — din nesfârșit — în Arad...

Orașul, care sfarmă in mine smălțul atător amintiri, ce le credeam pentru totdeauna îngropate in negura vremurilor...

A fost însă deajuns, ca in trenul canicular, conducătorul să zică, plictisit și banal: biletele pentru Arad, ca toată gama amintirilor frumoase și neplăcute, să se destelenească din mormântul in care eram sigur că sunt închise pentru veșnicie...

Și totuși... nu e așa greu de înțeles.

Nu mi-am văzut orașul drag de ani întregi, timp în care am bătătorit atâtea drumuri întortocheate...

Am coborât din atmosfera de opium a amintirilor, pe acelaș peron curat de acum câțiva ani.

Nu m'au mai surprins însă rezonanțele turanice ale tiranilor de ieri.

Am auzit o românească dulce, așa cum de multi nu mi-a mai sunat în urechi.

In oraș

Și-am părăsit gara, căutând cu nerăbdare tramvaiul pe care acum un deceniu și mai bine, „Justin baci” neînfricatul Vultur al Bihariei l-a verificat atât de plastic:

Auă văi, auă vai,

Aradul are tramvai

De cinci ori se strică până 'n Gai.

Nu l'am găsit. In locul lui, autobuze simpatice la prima vedere.

N'am mai văzut nici drumul acela oribil care purta pe el, cu scârbă poate, șinele tramvaiului de pomină.

In locul lui, un bulevard larg și — culmea — bine asfaltat.

Aceleași taverne însă pe care le întâlnești in jurul fiecărei gări mari și din Occident și din Orient, mici, murdare cu reclame țipătoare, îți fac cu ochiul ca și o prostituată învăluită in întunerecul de nepătruns.

Și am luat-o agale pe bulevardul gării...

Aceleași piață care găzduia și altădată circurile in vagabondajul lor fără de sfârșit.

In dreptul ei, o fabrică. Descifrez: Fabrica de tricotate Arad.

Aceleași direcție cfr. Cu pereții nevăruți poate din trecutul jug unguresc.

In fața ei un parc, in miniatură, și — apoi... Muzeul mort cu aceeași culoare și cu același mirosuri pestilențiale de altădată... dar cu un alt pod și cu alte maluri și învecinat cu aceeași imensă scenă pentru orchestra filar-

monică batraciană, care e lacul din Păduricea tot așa de neglijată și acum.

În locul bălciului săptămânal care dădea Aradului aspect de port desfrânat din Orient, am văzut flori și bănci, pentru odihna călătorului obosit de căldură sau poate de alergătură, ori de grija zilei...

Peste tot flori, verdeață, sănătate.

Nimic schimbat încolo

Doar ruinele înfricoșătoare ale morii arse, lipseau pentruca aspectul să fie același de acum câțiva ani.

Am intrat în parcul de lângă biserica roșie.

Flori și iar flori. De astădată însă mult mai bine îngrijite. Și două socluri vădsvite de titularii lor de ieri... și lipsite de bustul cine știe cărui făcitor de țară nouă, ce - a trăit pe meleagurile arădane.

Oradea, Timișoara, Clujul au ținut să eternizeze în bronz figurile mari ale neamului. Aradul? Nu. Poate pentruca arădani n'au cultul trecutului vijelios, ce ne-a oțelit în lupta seculară pentru un vis frumos, din cale afară de frumos.

Ploaie de flori

În al doilea parc iar flori. Numai flori și bănci puține pentru binemeritata odihnă.

În fața parcului, în locul statuei - mi se pare a lui Kosuth - flori.

În fața primăriei, flori, cari te satură cu coloratura lor vie, și parcă-ți întinesc gândul fugar.

Aceeași primărie și același turn, de unde mai de mult, un paznic supraveghea noaptea întinsul orașului adormit și anunța eventuale incendii.

Dar zidurile, îmi spuneau pe șoptite că pe vremuri au avut un bun prieten: varul, despre care n'au mai auzit de ani întregi.

Administrația Financiară, Prefectura și Corso ul și... iar flori și... bălegar, că așa i stă bine unui oraș în care tracțiunea cavalină este în floare.

Zidiri noi? Prea puține. Câteva reparațiuni, adevărate mezealeanțe între stilul arhitectonic modern și cel bătrânesc.

...Aș putea zice chiar orori arhitectonice.

Și surprize

Corso ul totuși populat deși nu e decât ora 8 dimineața.

Probabil, funcționari cari alegă la oficioasa robo-teală zilnică sau oameni de afaceri cari și au făcut din promptitudine o deviză.

Și firme, multe de tot. Dar românești nici una. Sau cel mult două trii. Tot așa ca și înainte. O deosebire însă: redactarea lor este numai românească.

Cine a dat această dispoziție, bine a făcut.

Chiar foarte bine. Și l-aș felicita sincer, ba chiar dacă mi ar sta în putință, l-aș decora.

În orice caz, îi aduc omagiile mele respectuoase.

Iar unguerește!

Iau loc pe terasa unei cafenele. Sunt luat în primire:

Jo reggel!

Nu răspund.

- Mit teczik parancsolni?

Îmi sare muștarul:

- Un chelner care să știe românește.

- Hat, io știu, mă rog frumos.

- Atunci de ce nu vorbești?

Ridică din umeri ca un cretin.

- O cafea cu lapte.

Am plătit și am plecat scârbit.

Cum? Nici acum la douăzeci de ani dela Unire, nu fi-se vorbește românește în țara ta?

verse prin lighiane etc. etc., cum poate ar fi făcut alte femei. Și este foarte natural, că față de această gentilețe a directorului său, femeia să se fi întâmplat să-l invite la câte un pahar de ceai sau altceva. Dar nimeni nu poate dovedi asemenea afirmațiuni cu martori. Chiar de aceea noi ținem să arătăm că asemenea afirmațiuni n'ar putea fi adevărate. E drept că nici con-trariul nu l-am putea dovedi, dar tot mai bine este să aperi pe un om, chiar dacă i un dobitoc, susținut de alt dobitoc, decât să l ataci.

Cine are minte, să înțeleagă...

In chestiunea Uzinei electrice

Primim următoarea scrisoare care arată că această chestiune interesează în cel mai înalt grad, pe toți cetățenii arădani:

Domnule Director,

Țin să vă felicit pentru curajul D Voastre de a fi atacat o problemă atât de scandalosă cum este aceea a uzinei electrice din orașul nostru, cunoscută în parte de majoritatea acelor cetățeni ai Aradului cari urmăresc cât de cât viața publică de aci. Atitudinea D Voastre este cu atât mai laudabilă cu cât - deși avem atâtea ziare - nici unul nu a scris despre felul cum sunt sparte trotuarele și despre batjocura cu concesiă dată de oraș uzinei electrice, despre disleferitele șperturi date de întreprinderea zice-se liberală, dar în consiliul de direcție al căreia figurează atâția potențați ai banului din alte partide, încasând beneficii grase.

Vă rugăm Domnule Director, în numele mai multor cetățeni cari vor să știe adevărul în această chestiune, să continuați a arăta toate vinovățiile și a cere pedepsele meritate.

Cu distinsă stimă și urându-vă succes.

P. S. Din motive pe cari nu le cunoaștem, autorul acestei scrisori ne roagă să nu dăm publicității semnătura Domniei Sale. Asigurăm însă pe cetitorii noștri că ea este a unui om de vază al orașului.

La Alba Iulia

În timpul serviciului divin dela monument și'n vreme ce oratorii făceau gesturi teatrale - d. Valer Pop are vocație - d. Alexandru Vaida-Voevod, omul care s'a ridicat împotriva manierelor politice, voind să unească nația într'un singur grup - natural, sub președinția d sale, - sta chiar lângă monument de partea stângă a acestuia. În fața d sale sta M. S. Regele și mai la o parte, guvernul. În momentul când ultimul discurs a fost încheiat, d. Vaida a coborât jos la I. P. S. Sa Patriarhul Miron căruia i'a spus ceva, pentruca apoi Voi-vodul valahilor să se urce din nou lângă monument, nu însă la locul d sale de mai înainte, ci la dreapta, pe unde avea să treacă Suveranul. Natural că M. S. Regele n'a putut trece pe lângă venerabilul om politic fără să i întindă mâna. Motiv pentru care tineretul valahist nu s'a putut abține dela o oarecare manifestatie pentru șeful în care au văzut pe noul prim ministru designat de Regele care „pentru a arăta și celor din jur (adică țării întregi) simpatia pentru Frontul Românesc, a fost atât de amabil cu d. Vaida”.

Un răspuns întârziat

Nu vrem să ne amestecăm în războiul pe care-l duc alții, pentruca știe toată lumea că nu-i bine să te amesteci în nici un fel de războiu dacă nu ești jefuitor de cadavre sau cel puțin furnizor de armament. Ținem totuși să facem o precizare deoarece aceasta ni s'a cerut,

Să se facă dreptate familiei Ioșă!

Ministerul de Domenii are datoria de-a rezolva un proces secular

Nicolae Ioșă a fost ridicat la rangul de nobil prin diploma de donațiune dată în Cetatea Alba Iulia la 1 Iulie 1602 și dotat cu bunurile din hotarul Rănușa (Rona) Arad, pentru meritele militare câștigate în decursul războaielor purtate de principele ardelean Sigismund Bathory, contra turcilor.

Familia e de origine română din satul Colun de lângă Sibiu

A folosit aceste bunuri până prin anii 1856 când în urma lucrărilor de localizare a cărților funduare, în mod abuziv, au fost transcrise pe numele marchizului Waldstein Ernest von Wortenburg, dela care, apoi, au trecut prin vânzare contesei Wenkheim Kristina, iar în urma procedurii de expropriere pe numele statului român.

Între familie și proprietarii tabulari au existat nenumărate procese atât cu privire la proprietate cât și cu privire la folosință. Înalta Curte de Casație încă în anul 1921 a confirmat definitiv dreptul de folosință al familiei. Cum statul român nu înțelege să respecte dreptul de folosință al familiei au început o nouă serie de procese dintre cari familia Ioșă a și câștigat în cursul săptămânii trecute pe două rânduri. Vor urma un număr de cca 40 procese, cari vor fi deasemenea câștigate de această familie română.

Este cazul ca, Ministerul de Domenii, să intervină și să soluționeze definitiv cauza dreaptă a familiei Ioșă, cu atât mai mult, cu cât această familie, sărăcită de vitregia sorții, precum și a trecutului nemilos, a fost inegalabilă atunci când a fost vorba să-și pună la dispoziție energiile pentru triumful cauzei românești și datorie căreia românii din circumscripția de votare Ineu, în memorabilele lupte din anii 1906-1907, au trimis în Dieta ungurească doi deputați români.

S'ar salva cei peste 300 membrii, români, cari fac parte din această familie și cari din lipsă de teren arabil, cu toate că sunt îndreptățiți, sunt lăsați în cea mai mare mizerie.

Desmințim

afirmațiile tendențioase conform cărora un șef de întreprindere comunală ar avea legături de dragoste cu una dintre angajatele sale și cu atât mai puțin este de crezut că cei doi presupuși amanți s'au aranjat de așa manieră încât în timpul concediului de vară pe care și l-au luat în acelaș timp, să se întâlnească din întâmplare în aceeaș stațiune climaterică. Doamna, nevasta acelui director de întreprindere deficitară a primăriei arădane, poate fi liniștită deoarece bărbatul ei n'a înțeles să divorțeze de prima lui nevastă pentru a o lua pe ea ungueroaică — cu toate că este de origine nobilă, — pentruca acum s'o înșele cu o simplă casierită. Iar dacă se spune că a fost văzut în diferite seri, după socotelile de seara ale întreprinderii, conducându și angajata până acasă, aceasta ar putea fi — dacă este adevărat — un simplu act de politețe pe care oricare director l'ar face pentru o angajată a sa pe care n'o poate lăsa seara să meargă singură acasă, mai ales cunoscută fiind reputația ireproșabilă a acelei femei: care n'a fost niciodată văzută beată în nici un local de noapte și care în viața ei n'a dus acasă la ea băieți beți cari să-i

Ce păcat că nu putem imprumuta, măcar pentru o lună, întregul aparat administrativ din Jugoslavia!

La tutungerie, am pășit la fel. Doar chioșcarul de ziare, ce a mai miorlăit o românească aproximativă.

Mi-am căutat apoi un prieten, cu care am depănat caerul atâtor amintiri din trecut, și apoi am hotărât să mi încrustez pe hârtie, impresiile...

...Impresiile unui călător care n'a trecut de peste zece ani prin Arad...

Asta-i începutul.

Când voi termina nu știu.

Și nici, cum voi termina.

Căci vreau să stau aci o săptămână încheiată, să văd tot ce-i de văzut, fugăr doar, și apoi ca și un Abas-verus — creștin însă — să plec mai departe, să adulesc din vânt alte locuri mai puțin dragi, decât acest Arad, de care mă leagă atâtea... plăcute și neplăcute... vrute și nevrute.

George Vlahu

Acțiuni politice

La Sibiu s'a întrunit tineretul ardelean liberal pentru a asculta glasul celor mai bătrâni și pentru a și spune și el cuvântul. Marea aglomerație a făcut pe d-nii Dinu Brătianu, Alex. Lapedatu, Nistor, Bebe Brătianu și alte personalități ale partidului și ale vieții noastre publice să fie mândri de increderea și dragostea pe care o găsesc oglindită în manifestația negrait de caldă de care au avut parte. Dar bucuria a fost și mai mare atunci când, în cadrul discursurilor rostite de tineri în numele tineretului, aceștia au avut cuvintele cele mai potrivite pentru a arăta admirația lor pentru felul demn în care acest partid conduce țara precum și hotărârea de a lupta cu cinste și demnitate până la sfârșit pentru victoria principiilor frumoase ce stau la temelie partidului național liberal.

Importanța acestei întruniri a fost ridicată mult prin cuvintele pe cari le au adresat conducătorilor de mâine ai Neamului, d-nii C. I. Brătianu și Alexandru Lapedatu.

Cei doi bărbați de stat au avut expresiuni cari pot trece în istorie, prin greutatea conținutului. Ei au spus tinerilor membri ai partidului național liberal că, înainte de toate, să se considere luptători în slujba Neamului cu cinste și abnegație desăvârșită. D. Dinu Brătianu în special a accentuat aceasta. Cinstea, slujirea Țării cu devotament și onestitate trebuie să stea la baza vieții noastre publice. Pentru cei cari cred și sunt convinși că pot face așa, partidul național liberal este un templu deschis.

Toți cei cari au fost de față și au auzit toate cele rostite au avut sentimentul nădejzii că țara aceasta merge spre bine și că, dacă se găsesc în sânul ei oameni interesați cari vânează după situații personale și se dezinteresează de ceace este avut public și organizație de Stat, pe de altă parte există partid care luptă pentru intronarea cinstei și ordinii. Și ca întotdeauna, spiritul bun va învinge pe cel rău.

Iar, plecat acasă dela această manifestație înălțătoare, acest tineret va lupta pe viitor cu și mai multă convingere și dragoste pentru Țară, Neam și Monarhie, în cadrele marelui partid liberal.

Ziarul INAINTE are o singură culoare: românească. Dar odată cu străinii lipsiți de loialitate, va demasca și pe profitorii mai periculoși, ai naționalismului!